§ νε. Τοῦτ' αὐτὸ δὲ καὶ περὶ τῆς Αἰολικῆς πρωτογενοῦς Διαλέκτου ἀναγνωρίζεται. Καὶ γὰρ καὶ αὕτη πρώτην γενικὴν ἔπαθε μεταρρύθμισιν ἑνωθεῖσα μὲ τὴν Δωρικήν. Δευτέραν δὲ μερικωτέραν μὲν, οὐχ ἧττον ὅμως οὐσιώδη, καὶ χαρακτηριστικὴν, συμμιγεῖσα μὲ τὴν Ἰωνικήν. Ὑποδιῃρέθη δὲ καὶ αὕτη εἰς πολλὰ καὶ διαφορετικὰ τοπικὰ ἰδιώματα, καθὼς μαρτυρεῖ ὁ Στράβων (βιβ. η. 333.) λέγων « Ὅσοι μὲν οὖν ἧττον τοῖς » Δωριεῦσιν ἐπεπλέκοντο, καθάπερ συνέβη τοῖς τε Ἀρκάσι » καὶ τοῖς Ἠλείοις . . . οὗτοι Αἰολιστὶ διελέχθησαν· Οἱ δ' ἄλλοι » μικτῇ τινι ἐχρήσαντο ἐξ ἀμφοῖν, οἱ μὲν μᾶλλον, οἱ δ' ἧττον » αἰολίζοντες· Σχεδὸν δέ τι καὶ νῦν κατὰ πόλεις, ἄλλοι ἄλλως » διαλέγονται· δοκοῦσι δὲ δωρίζειν ἅπαντες διὰ τὴν συμβᾶσαν ἐπικράτειαν. ».

§ νς. Ὅλαι λοιπὸν αὐταὶ αἱ εἰδικαὶ Διάλεκτοι, ὡς ἐν γένει ὁμόφωνοι καὶ ὁμογενεῖς, εἰς τὴν Κοινὴν Ἑλληνικὴν Γλῶσσαν ἀνάγονται, καὶ ἀπ' αὐτῆς ὡς ἐκ κοινοῦ τύπου καὶ χαρακτῆρος κατάγονται. οὐσιωδῶς ἄρα ἡ κοινὴ δημοτικὴ Διάλεκτος, καθὸ Κοινὴ, φύσει συμμετέχει τῆς ἐν μέρει τῶν ἄλλων ἰδιότητος, καὶ ἐξ αὐτῶν, ὡς ἐκ κοινοῦ τύπου καὶ χαρακτῆρος, ἐν γένει σύγκειται. Ὅθεν ὀρθῷ τῷ λόγῳ οἱ Γραμματικοὶ κανονικῶς αὐτὴν ὁρίζοντες ἀποφαίνονται, ὅτι « Ἴδιον χαρακτῆρα » οὐκ ἔχει, ἀλλὰ τοῖς κοινοῖς τῶν πασῶν χαρακτῆρσι χρῆται, » καὶ ἐκ τῶν τεσσάρων καθέστηκε. Καὶ τοῦτο εἶναι τὸ πρῶτον » μελέτημα τοῦ ὁποίου ἡ ἀπόδειξις ἦτον τὸ παρ' ἡμῖν κυρίως » σκοπούμενον. »

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΚΡΗΤΗΣ